

305/2022
dispress

v Brně
Comic Con Junior

Že bych šla dobrovolně strávit víkend ve městě slavného černého orloje, na kterém nejde poznat čas, by mi donedávna nikdo nedokázal namluvit. Ovšem až donedávna jsou slova klíčová, jelikož se v Brně odehrával Comic Con Junior.

Pro všechny fanoušky komiksů, anime a všech jiných možných filmů i knih nebude název Comic Con cizí. Pro ostatní ale termín přiblížím – jde o akci, kde se lidé převlékají za své oblíbené fiktivní hrdiny, potkávají kreslíře komiksů, hrají hry, ať deskové nebo počítačové, a je to zkrátka taková „geekova všehochuť“.

Program začal už v městské hromadné dopravě sblíživací aktivitou, kdy se zhruba sto lidí ocitlo na čtyřiceti metrech čtverečních. Hned po vystoupení z dopravního prostředku jsme viděli to krásné šedé nebe rozprostírající se nad autobusovou zastávkou a sahající až k budově výstaviště, kde se Comic Con konal. Vstupem do sálu plného převlečených fanoušků ale všichni okamžitě nasáli atmosféru fiktivního světa.

Potkala jsem Sherlocka Holmesa, Star Lorda, Arthura Weasleyho, Zaklínače a mnoho dalších. Jedna z těchto postav ale byla skutečná, a dokonce jsem s ní i mluvila.

Mark Williams alias Arthur Weasley do Brna přijel a my jsme měli tu čest vidět ho naživo a na něco se ho i zeptat.

Zjistili jsme mimo jiné, že si myslí, že lázeňské oplatky jsou geniálním vynálezem, a že brněnský orloj považuje za tu nejzvláštnější věc, kterou viděl. Vzpomínal také na svého kolegu Robbieho Coltranea (Hagrida), který bohužel nedávno zemřel a celý rozhovor s „panem Weasleym“ byl krásně hořkosladký.

Promluvila jsem si také s Danem Černým, autorem komiksu Jelita a Tryskošnek, který je mojí nejnovější záminkou pro koupi dětského časopisu Čtyřlístek. Na závěr jsem potkala Petra Kopla, malíře komiksu Pérák, městské legendy a známého superhrdiny bojujícího během druhé světové války proti nacistům.

Málokdo má tu šanci pochlubit se spolužákům, že o víkendu v Brně viděl Arthura Weasleyho a své oblíbené fiktivní hrdiny. Pokud by vás opravdu mrzelo, že jste o takovou příležitost přišli, máte šanci to napravit. Na jaře se koná další Comic Con a dokonce v Praze, tak se s tím snad spokojíte!

BiChu

Signal festival

Už deset let se koncem října koná v Praze festival Signal. Předvádí umění, které je velmi abstraktní, svítí nebo vydává zvuky. Tento rok (13.–16. října) byla díla k vidění ve Vršovicích, na Vinohradech, na Novém Městě, Starém Městě a v Josefově.

Navštívila jsem kostel sv. Ludmily a potom park nad zastávkou Krymská. Bylo to strašně krásné. Na kostel sv. Ludmily se promítalo (videomapping). Udělalo na mě dojem, že v jednu dobu promítání to vypadalo, jako by se kostel rozpadal nebo, že tam někdo vylil barvy.

V parku nad Krymskou byl objekt, který na mě působil jako nějaká žíla, co měnila barvy a byla postavena z drátů, které svítily a pohybovaly se. Doporučila bych jít se na to podívat každému, protože to bylo opravdu krásné a může to být dobrá večerní procházka třeba s rodinou nebo s kamarády.

MiŠtě

Kytice ze Semaforu aneb Kytice, která nestárne

Na legendární představení by se nemělo zapomínat stejně tak, jako na filmové klasiky. Proto při rozhodování, čím si v kultuře rozšířit obzory, bylo navštívení představení Kytice ze Semaforu jasnou volbou. Toto kultovní představení s obsazením občas i tak starým, že jsme se báli, aby se jim na jevišti něco nestalo, by měl znát každý pražský divák.

K moderním předělávkám starých děl jsem většinou skeptická, ale musím říct, že toto představení (ač nevím, do jaké míry se dá stále považovat za moderní předělávkou, jelikož se hraje už půl století) je jednoznačnou výjimkou.

Všechny části Erbenovy kytice, které divadlo Semafor „svázalo“ dohromady, se mi moc líbily.

Můj nejoblíbenější kousek byla ovšem jednoznačně Polednice. Myšlenka, že nevíme, jestli je dítě, které si má Polednice vzít, skutečné, nebo je jen výplodem fantazie labilní opilé matky, byla skvělým zaměněním Erbenova kouzla, kde nevíme, zdali byla malá, hnědá, tvář divě stařena doopravdy Polednicí, nebo jen žebrající kolemjdoucí.

Nejzábavnější částí představení ale kolikrát nebyla samotná Kytice, ale vstupy Jitky Molavcové a Jiřího Suchého. Před každou baladou totiž ony legendy přišly s flašinetem a začaly zpívat o příběhu, který následoval. Na tyto vstupy navazovala úplně poslední část představení, která ale nepatřila do Kytice.

Zápletkou bylo, že Jitka Molavcová neboli postava Františky „vyrazila do světa“ a Baltazar, kterého ztvárnil Jiří Suchý, se ze žalu chtěl oběsit. Cestou ovšem narazí na bludičky, které ho vzápětí začnou svádět. Františka se pak vrátí a celé představení vyvrcholí krásným „osmdesátkovým“ chaosem, kde všichni zpívají a tančí.

Tato hra je důkazem, že na věku opravdu nezáleží – ať už v tom smyslu, že se dá hrát skvěle i v devadesáti letech, nebo že si stejné představení užije jak generace dědečků a babiček, tak i jejich vnuci a vnučky.

Jestliže máte tedy volný večer, neváhejte se na toto představení podívat, dokud máte možnost vidět v akci tyto herecké legendy.

BiChu

Glomy

Tam v dáli,
kde naše touhy končí
Na červánkách andělé
s ptáky tančí

Přemýšlíš
a život běží dál.
Všechny tvé dobré skutky
By na prstech jedné ruky
spočítal

Krok za krokem pokračuješ dál,
Neklopýtneš,
Avšak kotník
Zvrtnul sis už v dáli.

Málo času,
Už jen máš
podívej se do zrcadla,
Sám sebe nepoznáš

AnŠu

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Připravili: Bianca Chuffartová,
Mira Štěpánová, Anežka Šubrtová;
edit: Filip Svoboda;
foto: archiv Biancy Chuffartové,
Signal Festival, Divadlo Semafor;
grafika: Magdalena Martinovská